

## Bilag:

"Nyhedsbrev: Støttekredsen for Flygtninge i Fare  
<http://www.stoettekredsen.dk>

### Kongelundprins og prinsesser

**På besøg i Kongelunden i dag sammen med Saeid.**

#### Drengen Ismal

Både Saeid og jeg havde forskellige ting med til børnene i Kongelunden. En mor i fælleskøkkenet spørger om jeg ikke vil gå med ind på værelset til hendes dreng, og give ham det. Han vil ikke gå ud af værelset, fortæller hun. Jeg går med. Inde i værelset ligger en dreng på ca. 10 år i sengen, hovedet stikker op over dynen. Jeg går hen til ham, giver ham legetøjet, forklarer og viser, men får intet svar. Ind imellem er der sporadisk øjenkontakt, så han lytter alligevel lidt.

Så fortæller Ismals mor mig, at indtil for en måneds tid siden var Ismal en velfungerende dreng, der både snakkede og legede. Men siden da har han ikke talt, og ikke villet ud af værelset. Forsøger hun at trække ham ud, går han i totalt panik, skrider og slår omkring sig.

For en måneds tid siden fik Ismal at vide, at hans far var død. Hans mor fortæller, at i det øjeblik Ismal fik at vide om sin fars død, satte han sig hen i en krog, og begyndte at klippe i et stykke papir. Klippe, klippe, klippe i en uendelighed. Han sagde ingenting, intet, og har ikke talt siden. Nu er der lidt øjenkontakt, men han siger stadig ikke en lyd, hans mor står magtesløs, kan ikke nå ind til sin dreng.

Drengen er gået i chok og burde have været i akut krisebehandling. Det havde han kunnet få, hvis han var en dansk dreng. Uanset race, nationalitet og etnisk oprindelse har børn krav på hjælp og behandling i Danmark-

En måned efter, stadig med så alvorlige chokreaktioner, er drengen end ikke blevet tilset af en psykolog eller børnepsykiater.

#### Pigerne Reena og Mandeep

Jeg træder ind i værelset, der ligner hvad det er, et rum til opbevaring af uønskede mennesker. Langs væggene til højre danner to senge en vinkel. På gulvet i midten af rummet sidder to små piger, undersøger hvad der er i posen, jeg har med til dem. Deres mor sidder på sengen og græder. Græder, græder, græder. Jeg forsøger, at trøste moderen lidt, pigerne kikker på mig med et forvildet udtryk i øjnene. "Hun græder" siger Mandeep, og begynder at løbe rundt i en lille cirkel på gulvet. Mandeep siger mere, men er svær at forstå, også hendes lille søster. Det er ikke fordi, de ikke taler dansk, men de taler ikke længere rent. Det gjorde de sidst, jeg var her. De så heller ikke så forvildede ud som nu.

Gulvet er koldt, vi er i stueplan og uden tæpper på gulvet. Pigerne løber rundt på bare fødder. Jeg mærker på den mindste piges fod, foden er som is at røre ved. Jeg spørger dem om de har fået mad. Nej siger Maandeep, vi har fået tyggummi af vores mor. "Hvad" spørger jeg. "Tyggummi" siger Maandeep. "Mad" siger jeg, "hvad har I spist". "Tyggummi" siger Mandeep. Pigerne far er gået, ingen ved hvorhen.

Det er svært at gå fra den mor, der bare sidder der på sengen i sin egen verden og græder, græder, græder. Fortvivlet er den mor. Men jeg kan intet gøre, kan kun tage pigerne lidt med ud af rummet. De finder selv sko, og tager på. Vi går ned mod vagtkontoret. Maandeep tager min ene hånd og lillesøster Reena den anden. Jeg kan ikke huske, hvor kontoret ligger, der er mange gange, det kan Mandeep og Reena åbenbart heller ikke. Men de kan huske, hvor der bor en indisk mand og åbner døren til hans værelse. Han viser os vej. Vi når ned til kontoret, der er mange mennesker, og børn der render ind og ud, men kun to personaler på vagt. To personaler, der skal tage sig af mange psykisk syge voksne og deres børn. Det er umuligt. Den ene vagt finder noget juice og frugt til pigerne, men de rører det knapt. Enten har de ingen appetit eller også har de alligevel fået lidt mere at spise end tyggummi.

Mandeep og Reena er 6 og 3 år. Deres mor er psykotisk. For 3 mdr. siden, skrev jeg til ministeriet og klagede over, at 2 små piger lever under sådanne forhold i Danmark, samt at social- og sundhedsforvaltningen ikke sætter ind. Det har de pligt til. Pigernes mor skal være under opsyn, og faderen kan ikke magte ansvaret for både sine piger og så syg en kvinde. Pigernes far, som normalt er omsorgsfuld, har længe også lignet en mand, der var ved at bukke under for presset. – og i dag var han altså gået. Men kommer vel igen. Det er bare ikke nok.

Ministeriet lovede for 3 mdr siden at hastebehandle sagen om humanitær opholdstilladelse. Og allerede en uge efter mit brev, skrev ministeriet, at pigernes mor iflg. deres oplysninger kan få psykiatrisk behandling i Indien. Men modsat ministeriet havde vi fundet oplysninger om omfattende kvindeundertrykkelse i Indien, overgreb imod kvinder også på hospitalerne. Der til kommer at pigernes mors sindslidelse synes at have nøje sammenhæng med at hun i Indien har været udsat for massevoldtægt og ikke kan få myndighedsbeskyttelse, hun frygter at blive sendt tilbage og udsat for overgreb igen.

Vi sendte omgående disse oplysninger til ministeriet. Siden har vi intet hørt.

I flere år har to små piger lidt under tvungent samvær med en psykotisk mor. Vi har klaget til ministeriet, socialstyrelsen, sundhedsstyrelsen. Ingen kan sige, at de ikke er blevet oplyst om familiens tilstand - alle lader stå til.

Hvad fanden er det for noget rent ud sagt. Undskyld mig, men hvis I havde været i Kongelunden i dag,"